

Vzhledem k tomu jest pro spornou otázku bez významu, tvrdí-li stížnost, že brněnští lékárníci se zdráhají chovati léčebný prostředek codacetyl na skladě a vydávají jej členům nemocenské pokladny, jednak že by náhrada prostředku toho zaopatřena býti mohla toliko s nepoměrně vysokými útrátami.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 442.

Vyživovací příspěvek: Ve věcech týkajících se vyživovacího příspěvku nese strana důsledky opožděného podání prostředku opravného, i když jí bylo úřadem správním dáno nesprávné poučení o přípustnosti jeho.

(Nález ze dne 10. června 1920 č. 5200.)

Prejudikatura: nález ze dne 12. listopadu 1919 č. 5482, sbírky č. 234.

Věc: Barbora Kaucká v Písnici proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zemská vyživovací komise v Praze naříkaným rozhodnutím z 10. prosince 1919 čís. 30936 R 1918 zamítla odvolání stěžovatelčino z rozhodnutí okresní vyživovací komise na Král. Vinohradech z 5. června 1919 čís. 3355, kterým byl nezletilá dceři stěžovatelčině Růženě odepřen vyživovací příspěvek za příčinou povolání jejího bratra Antonína Kauckého k činné službě vojenské, jakožto opožděně podané, tudíž nepřípustné, ježto podáno bylo z rozhodnutí 19. června 1919 doručeného, teprve dne 29. října 1919 u okresní vyživovací komise na Král. Vinohradech, tudíž po uplynutí 60denní lhůty stanovené § 7. zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z.

Stížnost potírá rozhodnutí to jako nesprávné a protizákonné, tvrdíc jednak, že odvolání bylo podáno již dne 11. října 1919 a nikoliv teprve dne 29. října 1919 a že se tak stalo včas, protože rozhodnutí okresní vyživovací komise obsahovalo poučení, že vyřízení to jest konečné, že proto stěžovatelka podala proti němu včas stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, ale když byla výměrem tohoto soudu vydaným v jiné věci a doručeným jí dne 13. září 1919 poučena, že rozhodnutí okresní vyživovací komise není konečné, bylo-li vydáno za platnosti zákona z 27. července 1917 čís. 313 ř. z., třebas nárok sám vznikl v době, kdy ještě platil zákon z 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z., podala dodatečně a to dne 11. října 1919 odvolání k zemské vyživovací komisi. Dle toho nelze dobu od 19. června 1919 do 13. září 1919 započítávat do lhůty k odvolání, nýbrž běžela od 13. září 1919 nová 60denní, resp. 30denní lhůta odvolací a v ní bylo také odvolání podáno. Stěžovatelku nemůže přece stihnouti újma pro nesprávné označení rozhodnutí jako konečného. Ve věci samé dovozuje stěžovatelka, že dcera její Růžena má nárok na vyživovací příspěvek, protože výživa její byla závislá na výdělku bratra Antonína a byla i jest jeho povoláním ohrožena.

Nejvyšší správní soud vycházel při svém rozhodování z těchto úvah: Zemská vyživovací komise nerozhodla ve věci samé, nýbrž zamítla odvolání stěžovatelčino jako nepřípustné jedině z toho důvodu, že bylo podáno opožděně. Nejvyšší správní soud nemůže se proto zabývatí námitkami, které se týkají nároku samého, nýbrž jest nucen obmeziti se jen na zkoumání otázky, bylo-li odmítnutí odvolání pro jeho opožděnost skutečně zákonem odůvodněno.

Dle § 7, odst. 11 zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z., který v době, kdy bylo doručeno vyřízení okresní vyživovací komise na Král. Vinohradech ze dne 5. června 1919 čís. K 3355, t. j. dne 19. června 1919 ještě byl v platnosti, bylo lze z rozhodnutí okresní vyživovací komise podat u této komise do 60 dnů ode dne doručení jejího rozhodnutí odvolání k zemské vyživovací komisi, jejíž rozhodnutí bylo teprve konečné. Dle tohoto předpisu zákonného bylo by tedy lze odvolání stěžovatelčino jen tehdy pokládati za včasné podané, kdyby bylo v předepsané lhůtě došlo k úřadu v zákoně vyznačeném, a jen v tom případě měla by strana nárok na meritorní vyřízení svého opravného prostředku.

Dle vlastního tvrzení stěžovatelčina bylo však v daném případě odvolání z usnesení okresní vyživovací komise, doručeného dne 19. června 1919, podáno teprve dne 11. října 1919, tedy dlouho po uplynutí lhůty zákonité. Ježto se nikdo nemůže omlouvatí neznalostí zákonného předpisu řádně vyhlášeného (srovnej § 2 o. z. o.) a ježto pro vyživovací komise, které jsou úřady zvláštní od úřadů politických rozdílné (§ 7, odst. 1 až 4 cit. zákona z roku 1917), neplatí předpisy zákona ze dne 12. března 1896 čís. 101 ř. z. (srovnej náleží tohoto soudu ze dne 12. listopadu 1919 čís. 5482), jest bez významu skutečnost, že okresní vyživovací komise ke svému rozhodnutí připojila dodatek »Vyřízení jest konečné«, neboť tímto dodatkem nemohl býti předpis zákona změněn. Musí tedy vyřízení ve věcech vyživovacích i v tom případě, když je tu nesprávné poučení o přípustnosti dalších prostředků opravných, strana nésti důsledky opožděného podání takového prostředku.

Když se takto na věc pohlíží, nelze uznati, že by naříkané rozhodnutí odporovalo zákonu a bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 443.

Nemocenské pojišťování dělnictva: K otázce pojistné povinnosti domácích dělníků.

(Nález ze dne 10. června 1920 č. 5427.)

Prejudikatura: náleží ze dne 31. prosince 1919 č. 6998, sbírky č. 288.

Věc: Gustav Schur v Náchodě proti ministerstvu sociální péče v Praze stran povinného nemocenského pojištění Františka Mikšíčka.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím uznán byl stěžovatel v pořadí instancí povinným nahraditi okresní nemocenské pokladně v Náchodě dle §§ 32 a 33 zákona ze dne 30. března 1888 č. 33 ř. z. veškeren podpurný náklad částkou 56 K, který učinila pokladna za Františka Mik-